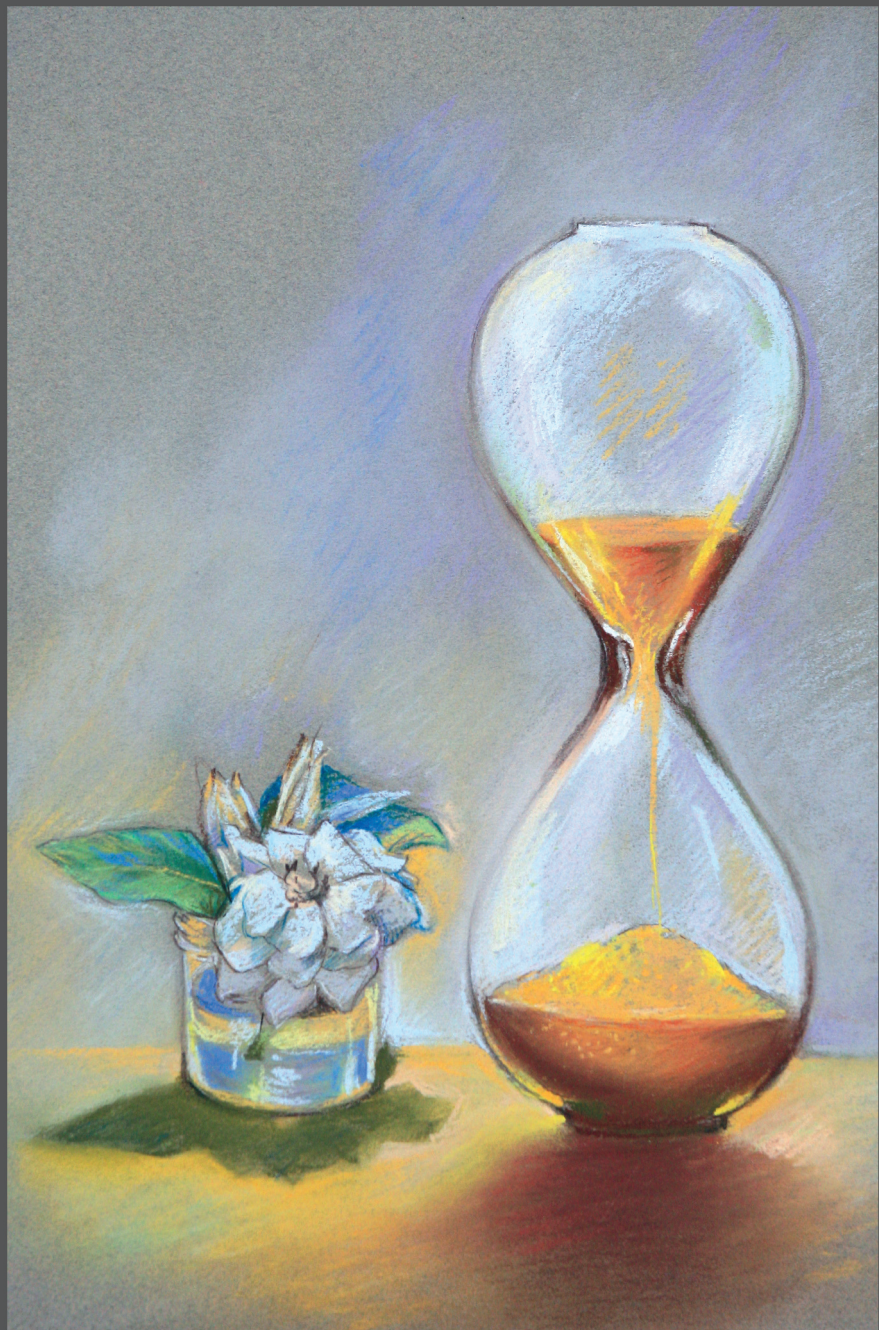

หากย้อนเวลาได้

ช่วงเวลา 4-5 ปีที่ได้อยู่กับคุณยายที่วัดปากน้ำ นับเป็นช่วงเวลาที่หลวงพ่อเรียนธรรมะกับคุณยายอย่างมีความสุขมาก นั่งอยู่บนอาสนะเดียว เป็นแผ่นกระดานเรียบๆ ไม่มีอะไรรอง ด้านหลังพิงเสาหัวด้วนต้นเล็กๆ นั่งจนไม้มันขึ้นเงาทีเดียว คุณยายจะคอยบอกว่า “คุณนั่งไป ทำอย่างนั้นนะ” ท่านค่อยๆ สอน ค่อยๆ ย้ำ หลวงพ่อรู้สึกว่า สิ่งอื่นใดในโลกนี้ไม่มีความหมายอีกแล้ว รู้สึกถึงคำว่าโลกว่างอย่างแท้จริง แม้จะมีคน สัตว์ สิ่งของ

...หากย้อนเวลาได้...

ตึกรามบ้านช่องอยู่มากมาย แต่เหมือนไม่มี เพราะเราไม่มีความผูกพันและไม่เห็นความสำคัญของสิ่งเหล่านั้นเลย รู้สึกเฉยๆ กับทุกสิ่ง

ช่วงก่อนบวชนั้นหลวงพ่อบอกใจมากจริงๆ พอบวชแล้วก็ได้มาสร้างวัด เริ่มที่จะมีมารตามมารังควาน เป็นเรื่องแปลกอยู่เหมือนกัน ได้แต่นึกว่าเราเป็นลูกศิษย์ของพระบรมศาสดา ท่านเองก็ต้องผจญมารนับตั้งแต่ก่อนบรรลุนิพพานกระทั่งถึงคราวดับขันธปรินิพพาน ลูกศิษย์อย่างเราคงหนีไม่พ้นต้องเจอบ้างเป็นธรรมดา หลวงพ่อทุ้มเทศร้างบารมีร่วมกับคุณยายและหมู่คณะมาจนถึงบัดนี้ รู้สึกว่าอยากจะปลื้มใจบ้างแล้ว ที่ทำมาทั้งหมดไม่ใช่เพราะอยากเด่นอยากดัง เพราะอภัยยศอันแท้จริงของหลวงพ่อนั้นเป็นเหมือนอย่างคุณยาย

...หากย้อนเวลาได้...

แต่เนื่องจากสิ่งที่ทำนี้เป็นภารกิจที่จะต้องทำให้สำเร็จ ถ้าทำได้แล้วจะเป็นบุญบารมีติดตัวไปทุกภพทุกชาติ พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้สละชีวิตจนกระทั่งค้นพบ วิชาธรรมกายแล้ว ท่านปรารถนาที่จะขยายวิชานี้ ไปให้ได้ทั่วโลก แต่อายุขัยของท่านมีจำกัด ภารกิจนี้ จึงตกมาถึงคุณยายและหลวงพ่อซึ่งเป็นรุ่นลูก รุ่นหลานที่แตกหน่อมาจากวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ วัดพระธรรมกายถือได้ว่าเป็นสาขาหนึ่งของวัดปากน้ำ ที่ต้องทำหน้าที่นี้ต่อไป ตามมโนปณิธานของพระเดช พระคุณหลวงปู่

หากย้อนเวลากลับไปได้ หลวงพ่อก็จะขอให้ คุณยายมีชีวิตกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อจะได้นั่ง หลับตาปฏิบัติธรรมกับท่าน นึกแล้วสนุกเบิกบาน อยากจะย้อนวันเวลาไปสมัยที่ยังเรียนธรรมะกับคุณยาย

...หากย้อนเวลาได้...

ภายในบ้านหลังเล็ก ก่อนที่จะมาสร้างวัดพระธรรมกาย และศูนย์กลางธรรมกายแห่งโลก เพื่อรองรับนักสร้าง บารมียุคหลัง สมัยนั้นหลวงพ่อยังอยู่ในวัยแข็งแรง ปลอดภัยพล ไม่มีพันธนาการของชีวิต แต่ละวัน นึกถึงแต่เรื่องบุญ หลวงปู่ คุณยาย และธรรมะ ทั้งวันทั้งคืนมีอยู่แค่นั้น นึกแล้วไม่เบื่อหน่ายเพราะ มีความสุข มีความกระหายอยากจะเรียนรู้ให้ยิ่งๆ ขึ้นไป คุณยายก็เมตตาถ่ายทอดวิชาธรรมกายให้ ไม่ซ้ำกัน ไม่ซ้ำที่ ไม่ซ้ำวิชา เป็นเรื่องเป็นราว เป็นการเรียนด้วยภาพ เมื่อเรียนแล้วก็มาพิจารณาว่า วันนี้เราได้เรียนวิชาธรรมกายจากคุณยายเท่านี้ วันพรุ่งนี้เราอยากเรียนรู้เพิ่มขึ้นอีก คล้ายๆ กับ เรื่องราวของพระราहुลที่ท่านกำเม็ตทรายขึ้นมานั่ง กำมือแล้วตั้งความปรารถนาว่าวันนี้จะเรียนคำสอน

...หากย้อนเวลาได้...

ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ได้เท่ากับเม็ดทราย
ในกำมือ พอถึงวันรุ่งขึ้นก็หยิบขึ้นมาอีกหนึ่งกำ แล้ว
ตั้งความปรารถนาซ้ำเดิมอีก

หลวงพ่อกเองมีความรู้สึกคล้ายๆ อย่างนั้น
เพราะใจจดจ่ออยู่ตลอดเวลาทั้งวันทั้งคืน แม้จะต้อง
เดินทางไกลจากหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
บางเขนมาถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ต่อรถถึงสามต่อ
แต่เมื่อมาบ่อยๆ ก็รู้สึกเหมือนอยู่ใกล้ ขึ้นรถแล้ว
หลับตาลืมตาไม่กี่ครั้งก็ถึงวัดปากน้ำ คงเป็นเพราะ
หลวงพ่อกเคยสร้างบุญมากับคุณยาย จึงทำให้รู้สึกมี
ความสุขและสบายใจที่ได้เรียนธรรมะกับท่าน แล้ว
ท่านก็ได้เมตตาชี้แนะและสนับสนุนการสร้างบุญ
บารมีของหลวงพ่อกมาโดยตลอด นับตั้งแต่วันแรก
ที่ได้พบกันจนกระทั่งท่านละสังขารไปในที่สุด

